

BÀI 19

CHÚA GIÊ-SU LÀM PHÉP LẠ HÓA BÁNH RA NHIỀU

Dẫn nhập

Com ăn áo mặc luôn là nhu cầu thiết yếu của con người. Nhưng đó không phải là tất cả của cuộc sống. Con người cần hướng đến một cuộc sống cao quý đích thực, đó là được tham dự vào đời sống của Thiên Chúa.

1. Bài Tin Mừng (Lc 9, 10-17)

Các Tông Đồ trở về thuật lại cho Đức Giê-su những việc các ông đã làm. Người đem các ông đi riêng với mình, lui về thành kia gọi là Bét-xai-đa. Đám đông dân chúng biết thế, liền đi theo Người. Người tiếp đón họ, nói với họ về Nước Thiên Chúa và chữa lành những ai cần được chữa.

Ngày đã bắt đầu tàn. Nhóm Mười Hai đến bên Đức Giê-su thưa Người rằng: “Xin Thầy cho đám đông về, để họ vào các làng mạc nông trại quanh đây, tìm chỗ trọ và kiếm thức ăn, vì nơi chúng ta đang ở đây là nơi hoang vắng.” Đức Giê-su bảo: “Chính anh em hãy cho họ ăn.” Các ông đáp: “Chúng con chỉ có vồn vện năm cái bánh và hai con cá, trừ phi chính chúng con phải đi mua thức ăn cho cả đám dân này.” Quả thật có tới chừng năm ngàn

đàn ông. Đức Giê-su nói với các môn đệ: “Anh em hãy bảo họ ngồi thành từng nhóm khoảng năm mươi người một.” Các môn đệ làm như vậy, và bảo mọi người ngồi xuống. Bấy giờ Đức Giê-su cầm lấy năm cái bánh và hai con cá, ngước mắt lên trời, dâng lời chúc tụng, bẻ ra và trao cho môn đệ để các ông dọn ra cho đám đông. Mọi người đều ăn, và ai nấy được no nê. Những miếng vụn còn thừa, người ta thu lại được mười hai thúng.

2. Giải thích

a. Bét-xai-đa là quê hương của các ông Phê-rô, An-rê, Gio-an, Gia-cô-bê và Phi-líp-phê, nằm ở bờ Đông-Bắc biển hồ.

b. Theo văn hóa Do Thái, khi hai người cùng nói một lời, lời ấy đáng tin. Đó là lời chứng có giá trị.

c. Phép lạ hóa bánh ra nhiều lần thứ nhất này là phép lạ duy nhất được cả bốn tác giả Phúc Âm kể lại (x. Mt 14,13-21; Mc 6,30-44; Ga 6,1-15), nhưng chẳng thánh sử nào tường thuật đầy đủ. Ta phải đọc cả 4 trình thuật để có được một bức tranh tương đối sống động. Vui buồn lẫn lộn: vui da diết, buồn tê tái. Buồn rầu cũng có; buồn cười cũng không thiếu.

3. Kể chuyện

Lúc ấy là mùa Xuân, cuối tháng Ba hoặc đầu tháng Tư dương lịch. Cỏ trên đồng đã xanh um. Đồng ruộng vừa gieo giống xong. Nông dân rảnh rỗi. Chúa

tung ra một chiến dịch truyền giáo: 12 Tông đồ chia thành 6 nhóm đi vào các làng mạc. Tại sao Chúa không sai 3, hay 4 người thành một nhóm? Đây là văn hóa: với người Do Thái, cứ hai người cùng nói một điều gì, thì điều đó đáng tin. Nếu sai 3 người thành một nhóm, điều đó không cần thiết, và cũng thiếu người.

Các Tông đồ đi vào các làng mạc rao giảng. Kết quả tốt đẹp. Họ đặt tay chữa bệnh, bệnh nhân đều được khỏi. Họ nhân danh Thầy trừ quỷ, quỷ chạy te te. Họ hãnh diện và sung sướng vô cùng, hí hửng như tân binh ôm súng ra chiến trường, rồi vác súng trở về lãnh huy chương. Dân chúng quý mến họ. Khi họ về với Chúa thì bà con ùn ùn đi theo. Theo vì quý các Tông đồ. Theo để gặp Đức Giê-su, sư phụ của các Tông đồ.

Được dân chúng quý mến, sướng quá, nhưng cũng mệt quá. Chúa nháy các Tông đồ trốn đi Bét-xai-đa để nghỉ, vì các Tông đồ kiệt sức quá rồi. Nhưng dân chúng đoán được là Chúa đi Bét-xai-đa, vì đây là quê hương của năm môn đệ. Dân chúng không chịu thua, họ đi bộ đến đó trước.

Khi thuyền của Chúa và các Tông đồ cập bến, thì họ đã đón Chúa ở đấy rồi. Cảm lòng không được, Chúa lại bắt đầu giảng. Số người hôm đó trên 5 ngàn người. Người đông như thế, mà Chúa giảng lại không có mi-crô, không có loa phóng thanh thì ai nghe được? Giải lắm được khoảng 400 người chen chúc nhau nghe Chúa, còn lại họ ngồi chơi, nói chuyện, mua bán... Con số nhỏ nhoi ấy

chẳng làm nên niềm phấn khởi cho một nhà giảng thuyết siêu việt như Chúa. Biết thế mà Chúa vẫn giảng. Giảng dài, giảng mãi, giảng cho tới lúc các Tông đồ giật mình vì trời đã quá muộn. Các ông đến xin Chúa thôi giảng để bà con còn về, kịp tìm được chỗ nghỉ trong các làng và còn kiếm được cái gì bỏ bụng nữa. Nhưng Chúa bảo các Tông đồ: “Chính anh em hãy cho họ ăn.” Khi nghe Chúa bảo phải lo cho họ ăn, họ lắc đầu. Bó tay! An-rê báo cáo: có một em bán bánh còn năm cái bánh và hai con cá, chắc là cá nướng để ăn với bánh.

Chúa bảo các Tông đồ cho bà con ngồi thành từng nhóm trên các bãi cỏ. Nhóm này 100 người. Nhóm kia 50. Chúa bưng rổ bánh, cầu nguyện, rồi trao cho các Tông đồ, bảo họ đem chia cho dân chúng ăn. Họ ăn no nê. Ăn mãi mà vẫn còn. Vừa ăn vừa bỏ thừa mứa. Thấy vậy, Chúa không hài lòng. Ngài bảo các Tông đồ: ‘gom lại các mảnh vụn vớt bừa bãi đây đó, kéo uổng phí’. Họ gom được 12 thúng đầy những mảnh vụn. Chi tiết này cho thấy Chúa Giê-su là một người ‘chuyện lớn không bỏ, chuyện nhỏ không quên’. Thí dụ: sau khi làm cho con ông Giai-rô sống lại, Ngài không quên nhắc mẹ nó cho nó ăn (x. Mc 5,43). Chuyện lớn là của đàn ông, chuyện nhỏ là của đàn bà. Đàn ông lo chuyện tổng quát, đàn bà lo những chi tiết chu đáo. Chúa Giê-su là một người đàn ông hoàn hảo nhất, cộng với một người đàn bà hoàn hảo nhất. Những gì ưu điểm của người nam, người nữ Ngài đều có hết.

Chúa làm phép lạ hoá bánh nuôi dân.

Ăn xong dân chúng hứng quá, họ chuẩn bị tổ chức để tôn Chúa làm vua. Biết vậy, Chúa trốn lên núi, thế là

dân chúng cụt hứng. Họ đành phải giải tán.

Theo Tin Mừng Mát-thêu, Chúa ra lệnh cho các Tông đồ đi về Ca-phác-na-um (x. Mt 14,22), vì sợ các ông cũng sẽ vận động bà con tôn vinh Chúa làm vua. Quần chúng thì quá muốn điều đó, và có thể họ đã chuẩn bị con lừa cho nghi thức tôn vương (x. Ga 6,15). Dân chúng muốn tôn Chúa làm vua vì họ được no cái bụng. Chúa biết toan tính của họ, Ngài nói: “Các ông đi tìm tôi không phải vì các ông đã thấy dấu lạ, nhưng vì các ông đã được ăn bánh no nê” (Ga 6,26). Vì thế, Ngài buồn và trốn lên núi.

Chúa làm phép lạ này để tiên báo về bí tích Thánh Thể. Ngài muốn qua phép lạ này hướng họ đến ơn cứu độ toàn diện, nhưng dân chúng thì chỉ muốn cơm áo gạo tiền và giải phóng dân tộc. Nên xét về mục đích, Chúa đã thất bại. Chúa buồn! Chúa mắc kẹt! Không cho dân ăn thì đành lòng không nổi; nhưng cho dân ăn xong thì dân lại biến lịch sử cứu độ thành vấn đề kinh tế, chính trị.

Đọc tiếp Tin mừng Gio-an, khi đến Ca-phác-na-um, Chúa bắt đầu giảng về bí tích Thánh Thể (x. Ga 6,28-59). Ngài biết dân chúng không hiểu, nhưng Ngài vẫn kiên nhẫn giảng và còn xác định rõ: “Tôi là bánh hằng sống từ trời xuống... Ai ăn thịt tôi và uống máu tôi thì được sống muôn đời” (Ga 6,51-54). Dân chúng nghe chói tai quá, họ bỏ đi hết, kể cả nhóm 72. Trong nhóm này chắc chỉ còn 4 ông đi theo Chúa, đó là ông Mát-thi-a (sau này được chọn thay thế Giu-đa), ông Giu-se, và hai môn đệ trên đường Em-mau.

Còn lại nhóm 12, Chúa hỏi: “Cả anh em nữa, anh em cũng muốn bỏ đi hay sao?” (Ga 6,67). Ông Phê-rô đại diện anh em thưa: “Bỏ thầy chúng con biết đến với ai, Thầy mới có những lời đem lại sự sống đời đời” (Ga 6,68).

4. Giáo huấn

Cơm ăn, áo mặc là nhu cầu thiết thực của đời sống con người. Người loan báo Tin Mừng quan tâm cho người nghèo có cơm ăn áo mặc, giúp họ biết chia sẻ cho nhau là việc làm chân chính. Tuy nhiên, người truyền giáo không chỉ dừng lại ở chuyện cơm áo, mà phải hướng họ đến với Thiên Chúa qua việc đón nhận Lời Chúa và bí tích Thánh Thể.

Cầu nguyện

Lạy Chúa, xin dạy chúng con biết khao khát lắng nghe Lời Chúa và lãnh nhận bí tích Thánh Thể là lương thực thiêng liêng cho cuộc sống trường sinh. Xin cho chúng con biết chi tiêu tiền của một cách hợp tình, hợp lý; biết sẵn sàng chia cơm sẻ áo cho người nghèo. A-men.

